

1 skyrius

Mėginimas rašyti kavinėje buvo tikra beprotybė.

Visiškas krachas.

Pakėliau akis į tipą, stypsantį priešais ir grėžiantį mane žvilgsniu, it laukiantį atsakymo į ką tik pateiktą klausimą. Nesuprantu, kodėl jam šovė į galvą mintis, kad jį išgirdau. Negi tikėjosi, jog gebu skaityti iš lūpų? Juk mano maždaug picos skersmens ausinės sveria bene dešimt svarų. Tam ir suplojau tokius pinigus, kad susitalkusi į darbą negirdėčiau nė garselio.

Kaip tik dėl tokių netikėtumų nekenčiau dirbti viešose vietose. Viena vertus, klausytis trankios muzikos galėjau tik per ausines, antra vertus, mane nuolat kalbindavo arba stumdydavo lankytojai. Kalbindavo visai kaip dabar.

Į tą vyruką kaštoniniais plaukais ir nuostabiomis mėlynomis akimis, tikrą gražuolį su džinsais ir glaudžiai pečius aptempiančiais marškinėliais, be abejo, buvo malonu žiūrėti. Ir vis dėlto širdyje kilo nemalonus jausmas.

Iš lėto atitraukiau dešinę milžinišką savo ausinę nuo ausies.

– Prašau? – paklausiau ir, kad geriau suprasčiau, kryptelėjau galvą. Kairėje mano ausyje vis dar griaudėjo Holzi muzika.

Vaikinas prisimerkęs į mane žvelgė.

– Penktadieniais dažnokai čia sėdi, – pasakė ir mostelėjo galva mano pusėn, – kelis kartus atkreipiau į tave dėmesį.

Jis buvo teisus, nors šioje kavinėje lankiausi toli gražu ne savo noru. Penktadienio popietes mielai būčiau leidusi savajame Vudshilo universiteto bendrabučio kambaryje. Deja, taip jau išėjo, kad jame gyvenau drauge su nimfomane.

– Taip, čia puiki kava, – sumurmėjau. To vyruko spiginimas akimis man visiškai nepatiko. Tarsi būtų kažin ko iš manęs tikėjėsis ir nė neabejojęs, kad gali gauti.

Dabar jau jis kryptelėjo galvą, šypsena paplatėjo.

– Kavos tu negeri. Dažniausiai užsisakai karšto šokolado. Tačiau netrukus orai atšils – jau dabar spėliuju, ką tada pasirinksi.

Man sudrėko delnai, sunkiai nurijau seilių gumulą. Pasidarė truputį nejauku. Juk nebuvo iš tų, kurios spraudžiasi prie staliukų šalia milžiniško lango, tik kiurksodavau sau viršutiniame „Patrioto“ kavinės kampe nugara į salę. Ši vieta prie mažo apskrito staliuko su nutrintomis kėdėmis man buvo tarsi nedidukė slėptuvė. Niekada nebūčiau pamaniusi, kad čia mane kas nors galėtų stebėti.

Nugara nubėgo šiurpuliukai.

Ar jis seniai į mane spokso? O varge, nejaugi matė, ką rašau?

– Labai norėčiau sužinoti, – neatlyžo vyrukas, dabar jo balsas buvo visa oktava žemesnis.

Tik pamanyk! Mėgina pasitelkti tą gudrybę su žemu balsu ir tik miegamajam tinkamu žvilgsniu. Jei mano vietoje būtų kita mergina, gal visa tai būtų veiksminga, bet aš jau daugiau nei metus vengiu vyriškos draugijos kaip maro.

– Įvertinau jūsų pasiūlymą, – pradėjau ir nusibraukiau kirpčius į šoną. Pastaruuju metu jie taip užaugo, kad raudonos sruogos tarsi maži aštrūs pabūklai vis taikėsi man į akis. – Tik nemanau, jog tai gera mintis.

– Ką jūs, – kaipmat išpyškino jis ir pačiupęs kėdę nuo gretimo staliuko pastatė prie manojų kampinio. Atsisėdo apžargom ir atsi-rėmė rankomis į jos atlošą. – Esu geras klausytojas.

Ir kaip jam šovė į galvą, kad noriu su juo kalbėtis? Dirstelėjau į nešiojamojo kompiuterio monitorių. Buvau tyčia nustačiusi smulkesnį šriftą, mažesnę ryškumą, ir vis dėlto man net niežėjo pirštai iš noro užvožti kompiuterį. Tai, kas ten rašoma, neskirta svetimoms akims.

Vienu staigiu judesiu Gruveris į mane įsiskverbė – garsiai sudejavau. Nuo laukinio kriokimo, lydinčio šį jo veiksmą, kone patyriau orgazmą.

Ne, šios eilutės tikrai neskirtos šiurpiojo nepažįstamojo akims.

– Kokia sritis? – paklausė vaikinai, mostelėdamas galva į kompiuterį.

Apsimėtinai ramiai judesiu nuleidau monitorių, paskui nustūmiau belaides ausines ant sprando ir atsargiai ištraukiau jų prispaustas plaukų sruogas. Tada čiupau nuo grindų savo krepšį, kad paslėpčiau jame Vatsoną – taip prieš trejus metus pavadinau ką tik įsigytą savo kompiuterį. Tas milžiniškas daiktas svėrė kaip reikiant.

Vaikinas švelniai spustelėjo man ranką.

– Ei, viską supratau. Nenoriu tavęs nubaidyti, tad jau dingstu, – pasakė beveik nedrąsiai balsu. – Tiesiog atrodei tokia nuo visko atsiribojusi, kad pamaniau... – Jis nerangiai gūžtelėjo pečiais.

Ką gi, dabar vyrukai manęs visiškai nebegąsdino.

– Sakytum, esi visai šaunus, e... – karštligiškai bandžiau prisiminti, ar jis spėjo man prisistatyti.

– Kuperis, – pašnekovas man padėjo.

– Kuperi, – pakartojau šypsodamasi, – regis, tu tikrai malonus vaikinai, bet man reikia eiti. Dar turiu padirbėti, o čia negaliu kaip reikiant susitelkti. – Ištraukiau ranką iš jo gniaužtų ir sugrūdau kroviklio laidą į priekinę kompiuterio krepšio kišenę.

– Ar negalėtume dar kada nors susitikti? Kai nebūsi tokia užimta, – pasiūlė Kuperis.

Užgniaužiau atodūšį ir atsistojau.

– Manęs... tai nedomina. Atleisk.

Kuperis taip pat pašoko ant kojų. Jo žvilgsnis ėmė klaidžioti mano kūnu aukštyn žemyn.

– Šito iš tavęs nesitikėjau.

– Ką? – sutrikusi sumirksėjau.

– Pamaniau sau, kad sutiksi truputį pasilinksminti. – Dabar jo žvilgsnis nebebuvo draugiškas, veikiau niekinamas. – Bet, rodos, esi labai jau drovi. Gaila.

Per tas kelias akimirkas visi Kuperio užsitarnauti plusai virto vienu beviltišku minusu.

– Atsiimu savo žodžius, Kuperi. Anaiptol nesi malonus vaikinąs, – iškošiau pro dantis ir purtydama galvą susirinkau likusius daiktus. Pagaliau užsimečiau sunkų krepšį ant peties.

– Gal tu lesbietė? Tada turėjai iškart mane perspėti!

Tas žmogėnas buvo nepakenčiamas.

– Nemanau, jog mano lytiniai polinkiai turi kokią nors reikšmę, bet jei nenoriu su tavimi susitikinėti, tai toli gražu nereiškia, kad nesidomiu vyrais, – sušnypščiau ir pro jį prasibroviau, – ar kad esu per drovi. Tiesiog manęs neužbūrei žemu balsu ir užuomina, jog seniai mane stebi.

Nuskriėjau laiptais žemyn greičiau, nei būtum galėjęs tikėtis iš tokį svorį tempiančio žmogaus, ir išpuoliau į lauką.

Tada giliai įkvėpiau gaivaus vasario oro. Buvo dar šalta, iškvėpiant iš burnos kilo nedideli garo debesėliai. Iš striukės kišenės išsitraukiau megztą vilnonę chaki spalvos kepurę ir užsitempiau ant galvos, kad apsaugočiau ausis nuo žvarbaus Vudshilo vėjo. Iki pat akių apsvyniojusi šaliku patraukiau gatve, svarstydamą, kur man dėtis.

Į bendrabutį grįžti dar negalėjau, mat kambariokė Sojer vėl atsitempė vieną iš savo gerbėjų, o man visiškai nesinorėjo dar kartą

tapti jos intymaus gyvenimo liudininke. Kaip tik dėl jos šitiek suplojau už ausines. Vėl išvysti pusnuogį vyruką, įbrukusį galvą jai tarp kojų, buvo pernelyg rizikinga, tad nedrįsau grįžti namo.

Vadinasi, netekau savo kūrybinės priebėgos „Patrioto“ kavinėje – kol tas šlykštukas joje lankysis, už jokių pinigų ten nesirodysiu.

Žinoma, galėčiau įsitaisyti universiteto bibliotekoje. Šiandien ji turėjo veikti iki dešimtos valandos, bet dėl teksto, su kuriuo dabar dirbau, ne itin tiko. Per daug studentų, žirgluojančių pro šalį, mėgino kyštelėti nosį į monitorių.

Susikišau rankas į kišenes ir pirštais užčiuopiau vėsus metalą. Niūrios mintys kaipmat išgaravo. Na, žinoma!

Maždaug prieš du mėnesius mano geriausia draugė Alija persikėlė į naują butą vos už penkiolikos minučių kelio nuo universiteto miestelio. Persikrausčiusi iškart man įteikė atsarginį raktą, nes esu oficiali jos katino Spaidžio krikštamotė ir retkarčiais, draugei išvykus, turėdavau jį pašerti, be to, ji žinojo apie veiklą Sojer gyvenimo būdą. Alija man pasiūlė pas ją pavakaroti, jei tik vėl būsiu išgrūsta iš namų. Lig šiol nepasinaudojau kvietimu, bet šiandien neturėjau kitos išeities.

Tuo pat susižvejojau kišenėje mobilųjį ir jai paskambinau. Alijai neatsakius, išsiunčiau žinutę, kad noriu ją aplankyti.

Iš bet kurio kito žmogaus nebūčiau priėmusi pagalbos, bet Alija buvo visai kas kita. Mudvi susipažinome praeitą semestrą, pačią pirmąją dieną per įžanginį renginį. Atkreipiau į tą merginą dėmesį tik todėl, kad ji atrodė lygiai taip pat nusiminusi kaip ir aš. Nedelsdama mostelėjau ranka kviesdama ją į savo eilę ir nuo tada mes tapome neperskiriamos draugės.

Alija gyveno su savo draugu Keidenu labai gražioje vietoje. Tą dieną želdynus buvo užklojęs šerkšnas, bet žinojau, kad per ateinančius mėnesius jie suvešės ryškiomis spalvomis. Jų bendrabutis

stovėjo šalia parkelio, nuo čia vėrėsi puikus vaizdas į Maunt Vilsoną ir aplinkinius slėnius.

Dar prieš metus buvau susilažinusi iš savo nešiojamojo kompiuterio, kad niekada nerasiu gražesnės vietos už Portlandą, bet dabar tas miestas man siejosi su atsiminimais, kuriuos labai stengiausi išguiti iš galvos, lig šiol palyginti sėkmingai. Jau buvau sukaupusi daugybę naujų įspūdžių.

Atrakinau Alijos namo duris ir užlipau į trečią aukštą. Buvau jau tiek laiko praleidusi pas draugę, kad kelią žinojau geriau nei į savo pačios bendrabutį. Rakinamas kambario duris reikėjo truputį patraukti į save, o paskui staigiai pastumti.

Mane, vos įžengusią į prieškambarį, pasitiko garsus Spaidžio miauksėjimas.

– Alio! – garsiai šūktelėjau iš prieškambario. Nusiėmiau krepšį nuo peties ir atsisegiau striukę. Vis dar nežinodama, ar namai tikrai tušti, atsargiai nutipenu į svetainę.

Tylu.

Tebuvo girdėti jaukus Spaidžio, besitrinančio man į kojas, murkimas. Švelniai paglosčiau jam rainai rudą nugarą. Palaimingai išsišiepusi vėl užsimečiau Watsono krepšį ant peties, ketinau patogiai įsitaisyti ant sofos.

Tai, kas įvyko paskui, prilygo blogiausiam scenarijui, kokį tą dieną būčiau galėjusi sumanyti.

Vos pakėlusį akis išvydau penį.

Tiesiai man prieš akis atsidūrė didokas, turėčiau pasakyti, ir pasirengęs darbuotis penis. Pakėliau galvą ir pažvelgiau į Keideną, iš nuostabos pravėrusį burną ir į mane spoksantį. Taip prabėgo kelios akimirkos – tikrai neketinau į jį žiūrėti, betgi buvo nuogas. O mano akys kažin kodėl kryo būtent ten, kur joms reikėjo. Todėl tvirtai užsimerkiau.

O varge, dabar būčiau norėjusi išnykti kaip dūmas.

– Keidenai! – išgirdau savo geriausios draugės balsą iš miegamojo. Pašokau tarsi išgirdusi šūvį.

Apsisukau ant kulnų, žinoma, užkliuvau už Spaidžio, nes tebebuvo užsimerkusi, ir kaip vėjas iššvilpiau iš kambario. Keidenas dar kažką suriko man pavymui, bet pasistengiau kuo greičiau dingti. Mano žingsniai aidėjo laiptinėje, derbių kulnai garsiai bildėjo į granitą, kol staiga iš visų jėgų į kažką atsitrenkiau.

Nuo smūgio net apdujau ir labai užsigavau veidą. Žėngiau žingsnį atgal, susverdėjau, sumosavau rankomis ieškodama atmosferos. Štai ji! Įsikibau į kažkokį žmogų. Bet, užuot mane prilaikęs, jis garsiai sudejavo ir lygiai taip pat susverdėjo. Paskui mane pastūmė į šalį, kad krisdamas neužvirstų. Manau, tai buvo itin kilnus poelgis.

Mėgindama atsistoti, mintyse šią dieną savo kalendoriuje pažymėjau dideliu raudonu kryžiumi.

Oi. Tikriausiai susilaužiau nosį. Nosį, kelius ir, ko gero, keletą šonkaulių.

– Nors seniai svajoju, kad pultum man į glėbį, betgi ne tokiu būdu, – atsklidus balsui iš viršaus, man užgniaužė kvapą.

Dabar jau ši diena bus pažymėta ir antru raudonu kryžiumi. Ir trečiu – riebiu, juodu – drauge su jaustuku, labiausiai tiktų beždžionikė, letenėlėmis užsidengusi akis.

Kad geriau matyčiau, nusibraukiau nuo akių raudonas susitaršiusias plaukų sruogas.

Sugavau tamsiai mėlynų spindinčių akių žvilgsnį.

Šis linksmas spindesys man buvo puikiai pažįstamas. Kaip ir aksominis balsas, trūkčiojantys lūpų kampučiai ir juodi plaukai, dažniausiai visiškai nepaklūstantys šeimnininkui.

Spenseris.

Išsipildė baisiausias mano košmaras. Šis vienintelis vaikiną po skyrybų sugebėjo priversti mane suabejoti savanoriškai pasirinktu celibatu.

– Tikriausiai susilaužiau nosį, – sudejavau ir nusipūčiau kirpčiukus nuo akies. Net nuo tokio menko oro gūσιο nosies nugarėlė skaudžiai sutvinkčiojo.

Spenserio ranka, lig šiol apkabinusi mane per liemenį, pakilo aukštyl priė veido ir atsargiai palietė minėtąją jo dalį. Nepaisant skausmingo tvinkčiojimo, oda išsyk pašiurpo.

– Nieko nesulaužyta.

Jo tvirtas balsas mane nustebino.

– Iš kur žinai? – susidomėjusi paklausiau.

Kita Spenserio ranka vėl nusileido man ant liemens, lyg radusi sau vietą. Toks pažįstamas prisilietimas. Akinamas pasitikėjimo savimi. Tiesiog nesugebėjau pakilti ant kojų.

– Kartą pats buvau susilaužęs nosį, – paaiškino Spenseris ir pasuko galvą, kad įsižiūrėčiau į jo profilį. – Matai?

Ir tikrai. Nosies nugarėlė turėjo nedidelį iškilumą. Mano žvilgsnis ir vėl nejučia nukeliavo griežta jo smakro linija iki pat lūpų, paskui atgal. Krūtinėje telkiantis audrai buvau pažadinta iš sąstingio.

Atsargiai atsistūmiau nuo grindų ir atsistojaul.

– Atleisk. Nenorėjau tavęs užgauti.

Vis dar šypsodamasis lūpų kampučiais jis taip pat atsistojo, prispaudė ranką sau prie pilvo ir man linktelėjo.

– Suteikėte man didelę garbę, Dona, – atsitiesė ir iš viršaus pažvelgė į mane. Buvo aukštas, gerokai už mane aukštesnis – ne nuostabu, juk mano ūgis tesiekė metrą penkiasdešimt aštuonis centimetrus.

– Jei kada nors vėl sumanysi pasinaudoti žmogumi kaip asmenine siena, skambink. Mano numerį turi, – dabar jis plačiai šypsosios rodydamas lygius prižiūrėtus dantis.

Manyje vėl kažin kas krustelėjo, šį kartą išdavikiškai suplazdėjo pilve.

Būk prakeiktas, Spenseris Kosgreivai.

Dar pirmą kartą jį pamačiusi tarytum išgirdau perspėjimą: mėšlas.

Tada Spenserį palaikiau Keidenu, kuris anuomet ne itin maloniai elgėsi su Alija, ir gerokai jam užvožiau. Pamenu, kaip Spenserio veide nušvito plati, nors ir kreivoka šypsena, o mano galvoje suskambo pavojaus varpai – prakeiktas šūdmėšlis!

Alija skubiai puolė aiškinti, kad įvyko nesusipratimas, o aš labai pasigailėjau netekusi teisės ilgiau pykti ant Spenserio ir priežasties ignoruoti akivaizdų dalyką – kad jis karštas vaikiną. Atrodė karštesnis už visus mano pažįstamus vaikinus. Nenorėjau to pripažinti, bet niekaip negalėjau nuginčyti. Nors labai stengiausi.

– Dona, – neatstoją Spenseris ir žvelgdamas į mane suraukė kaktą, – ar gerai jautiesi? Tikiuosi, nelabai susitrenkei galvą į mano plieninę krūtinę, ką?

Supratau, kad jis kaip paprastai pokštauja, susidūręs su kliūtimis. Spenseris neatrodė didžiausias tvirtuolis, bet tai nemenkino jo patrauklumo, netgi atvirkščiai. Jo lieknas gyslotas bėgiko kūnas atrodė idealiai. Nei per masyvus, nei per liesas. Pats aukso vidury. Toks, kad... urrr.

– Esu laiminga, kad atsitrenkiau į stiprų tavo kūną, o ne į sieną, – atsiliepiu truputį giliau alsuodama ir ėmiau dairytis savojo Watsono. Mums susidūrus, šis irgi galėjo gerokai nukentėti. Reikia tikėtis, kad minkštas krepšio pamušalas neleido kompiuteriui subyrėti. Juk pinigų naujam neturėjau.

– Buvai pas Aliją? – vėl paklausė Spenseris. Išvydau, kaip pakėlė Watsoną, o kita ranka nušluostė dulkių dėmes nuo krepšio.

Tas klausimas praskaidrino man atmintį, pakėliau į jį plačiai išplėstas akis.

– Nedrįsk ten eiti!

Man smarkiai papurčius galvą, plaukai ėmė sukuriuoti aplink galvą, viena jų sruoga prikibo prie lūpų. Vėl pūstelėjau ją nuo veido.

Spenseris darsyk suraukė kaktą.

– Mudu su Keidenu buvom susitarę susitikti, kad kai ką nuveiktume.

Norėjau jį įspėti, kad anuodu užsiėmę, ir kaip nors aptakiau nusakyti, kuo, bet iš mano lūpų teišsprūdo vienintelis žodis:

– Penis.

– Kas? – jis priblokštas sumirkčiojo.

Tarsi sugedusi kompaktinė plokštelė pakartočiau tą vienintelį žodį, tik šį sykį garsėliau:

– Penis!

Šitai priminė penio žaidimą, jį laimi tas, kuris garsiausiai ištaria minėtąjį žodį viešoje vietoje.

– Su malonumu tau parodyčiau Kosgreivą jaunesnįjį, bet gal privačioje aplinkoje, ar nemanai? – atsakė Spenseris, man vis dar spoksant jam į akis, ir abejingai gūžtelėjo pečiais. – Nors tiek to, jei nori, tinka ir čia. Anksčiau ar vėliau vis tiek būtume prie to priėję.

Jis nuleido rankas prie diržo ir ėmė timpčioti sagtį.

Kaipmat čiupau už tų rankų ir atitraukiau jas nuo diržo.

– Kalbu ne apie tavo penį, idiote, – sušnypščiau. – Kai įsibroviau į jų butą, Keidenas buvo nuogas. Aš manau... juodu neturi mums laiko.

Spenseris tvirtai sučiaupė lūpas, bet jo pečiai truputėlį virpėjo.

– Gali laisvai sau juoktis, – piktai burbtelėjau ir staigiai paleidau jo rankas.

Jis užvertė galvą ir garsiai nusikvatojo truputį prikimusiu mielu balsu. Juokas užpildė visą laiptinę, ir man per nugarą nubėgo malonūs šiurpuliukai. Už tai, regis, negalėjau jam atleisti.

Liūdnai atsidasau ir pastačiau sunkų kompiuterio krepšį ant grindų.

– Šiandien ne mano diena.

– O ką pati ketinai ten veikti? – pasiteiravo Spenseris, liovęsis juoktis, bet vis dar išsišiepęs.

– Norėjau truputį padirbėti, nes neturiu supratimo, kur galėčiau prisiglausti, – atsakiau.

– Kodėl negrįžti į bendrabutį? – paklausė jis, knibinėdamas savo juodos striukės užtrauktuką. Pasukiojo jį tarp pirštų, patraukė truputį aukštyn, paskui vėl žemyn.

Toks jau buvo tas Spenseris. Niekada negebėjo ramiai pastovėti, tikriausiai būtų negebėjęs net tada, kai būtų sprendžiamas gyvybės arba mirties klausimas. Pernelyg daug jame glūdėjo energijos. Su viskuo, kas patekdavo į rankas, jis pradėdavo žaisti. Kaskart, kai mudvi su Alija drauge mokydavomės, užėjęs pas Keideną į svečius Spenseris varydavo mus iš proto, nes nepaliaujamai būgnydavo pieštukais arba nykščiu spusčiodavo tušinuko mygtuką.

Iš pradžių toks jo įprotis man atrodė keistas. Nesilioviau savęs klaususi, kaip čia yra, kad, viena vertus, jis man atrodo be galo patrauklus, kita vertus, nuolat nervina, nes visą laiką ką nors veikia. Bet kuo daugiau laiko praleidome drauge, tuo labiau pripratau prie jo keistybės. Kurį laiką Spenseris buvo mano geriausias draugas.

Tik draugas. O gal jau nebe?

– Sojer... užsiėmusi. Taigi turėjau dirbti kavinėje, bet niekaip negalėjau susikaupti, labiausiai dėl to, kad atsivilkto toks keistuolis ir norėjo mane pavaišinti kava, taigi atėjau čia, nes maniau, kad Alijos ir Keideno nėra namuose, – bandžiau atsargiai paaiškinti padėtį.

Spenseris sukikeno.

– Tik nesakyk, kad ir Sojer užtikai...

Staigiai pakėliau galvą.

– Ne, jos neužtikau.

Jo akys blykstelėjo, supratau, kad nepatikėjo nė vienu mano žodžiu.

– Gali užėti pas mane.

Ketinau atsisakyti, bet man toptelėjo, kad dar nė karto nebuvaу Spenserio namuose. Sukinėjomės tarp tų pačių draugų ir drauge praleisdavome nemažai laiko, bet visada kur nors kitur. Atvirai sakant, man buvo smalsoka, kodėl jis nė karto mūsų nepasikvietė pas save.

Ir vis dėlto negalėjau su juo eiti. Negalėjau šitiek laiko praleisti akis į akį su Spenseriu. Likdavom vienudu ne itin dažnai, bet jei jau taip nutikdavo, turėdavau gerokai susiimti, kad nespoksočiau į jį it apduota. Draugų būryje būdavo gerokai lengviau.

– Nežinau.

Jis palinko artyn, beveik palietė mane lūpomis.

– Kodėl gi ne? – paklausė ir susimąstęs žvilgsniu paglostė mano veidą. Buvo arti, gerokai per arti.

Širdis šoktelėjo krūtinėje, nors neturėjo teisės taip reaguoti. Į nieką. Primygtinai jai šitai draudžiau. Bjauri išdavikė. Juk taip rūpinausi jos sveikata, ir še kad nori.

– Nes... – krenkstelėjau, mat jis stovėjo pernelyg arti. Mano juslės iškart sureagavo į kartoką Spenserio dezodoranto kvapą ir pačią jo charizmą. Vis dėlto šitai negalėjo turėti nieko bendra su manimi ir mano norais. Reikėjo tik išlaikyti atstumą, kad įveikčiau karštį krūtinėje, plintantį aukštyn ir nudažantį man skruostus prinokusių pomidorų spalva. Kai kurioms merginoms toks raudonis tinka. Jos atrodo lyg ką tik grįžusios iš pasivaikščiojimo po žiemos parką. Tik ne aš – mano veidas ir kaklas nueina nelygiomis raudonomis dėmėmis. Taigi raudonis nėra maž neprideda patrauklumo.

Nenorėjau raudonuoti Spenserio akivaizdoje.

Tarsi skaitydamas mano mintis jis atšlijo ir skubiu judesiu pakėlė mano krepšį nuo grindų.

– Ei! – sušokau ir pašokau ant kojų. Čiupau savo striukę ir apsisivilkau. Kai atsigrėžiau, Spenseris jau lipo laiptais žemyn.

– Gražink man Vatsoną!

Artimiausioje laiptų aikštelėje jis atsigrėžė ir pakėlė į mane akis.

– Vatsoną? Kaip Džonas Vatsonas?*

Linktelėjau galvą ir žingsniuodama apsvyniojau kaklą šaliku, o Spenseris tuo tarpu giliu balsu pareiškė:

– Jei tik žinotum, su koku malonumu dabar pat pakviesčiau tave į pasimatymą.

Sunkiai atsidusau. Šiuos žodžius jis man kartojo jau gerą pusmetį. Beveik kasdien kviesdavo mane į pasimatymą, o aš kaskart atsisakydavau.

Nevaikščiojau į pasimatymus. Tiesiog *nenorėjau*. Nors mano kūnas turėjo savų reikalavimų, nusprendžiau niekada nesusidėti su jokių vyrų.

– Juk žinai mano atsakymą, – tariau ir akimirką sustingau ant savo pakopos. Dabar mūsų galvos atsidūrė viename aukštyje.

Priešais save išvydau jo akis. Mėlynas, šypsančias.

– Bet vis tiek eini drauge, tiesa?

– Juk nepalieki man kito pasirinkimo? – paklausiau.

Tą akimirką Spenseris skubiai pasisuko ant kulnų ir nubildėjo laiptais su Vatsonu it koku įkaitu po pažastimi.

Toks ir buvo jo atsakymas.

* Arturo Konano Doilio (Arthur Conan Doyle) knygos „Užrašai apie Šerloką Holmsą“ veikėjas (čia ir toliau – *vert. past.*).